

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. I.**, zastoupen JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Olomouc, Ostravská 16, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2014, č. j. KUOK 86487/2014, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 15. 12. 2015, č. j. 59 A 10/2014 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč k rukám JUDr. Michala Filouše, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku krajského soudu, jímž tento soud zrušil napadené rozhodnutí ze dne 23. 9. 2014, č. j. KUOK 86487/2014 a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovatel napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 26. 6. 2014, č. j. SMOL/139099/2014/AORMV/DPD/Hon, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že dne 3. 2. 2014 v cca 10:55 hod. v Olomouci na Horním náměstí ve směru jízdy od ulice Opletalova, při řízení motorového vozidla t. zn. mercedes, RZ: X, neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“ s dodatkovým textem „IZS, MMOI, TSMO, MPO, svatby 0-24h, cyklisté, TAXI 0-24h, dopravní obsluha 18-10h, potraviny 12-14h“ v době, kdy to není dovoleno dopravní obsluze ani vozidlům zásobujícím potravinami, a to aniž by měl ve vozidle umístěno

platné povolení vjezdu do pěší zóny. Svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu s přihlédnutím k ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), pokuta ve výši 1500 Kč.

Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně i žalovaný zcela rezignovali na provedení dokazování ohledně tvrzení žalobce, že se v jeho případě jednalo o krajní nouzi, tedy okolnost vylučující protiprávnost jeho jednání. Rozhodnutí stěžovatele se navíc krajskému soudu jeví jako vnitřně rozporné, když na jedné straně správní orgány nečinily žádná skutková zjištění o okolnostech tvrzených žalobcem, na straně druhé je zohlednily jako polehčující okolnost. Soud pouze na okraj vyjádřil pochybnost o faktické realizovatelnosti odvozu velkého množství rozmrzajícího krokodýlího masa vozidlem taxislužby.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“, tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení.

Předně stěžovatel poukazuje na to, že předmětem dokazování bylo, zda žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tedy zda neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“ s dodatkovým textem. Toto jednání bylo jednoznačně prokázáno a nezpochybňoval je ani žalobce. Výsledky svědků navrhaných žalobcem mělo být prokázáno, jestli byly dány důvody pro jednání v krajní nouzi. Stěžovatel je toho názoru, že byl oprávněn odmítnout provedení takových důkazů, neboť se nevztahovaly k věci samé.

Stěžovatel uvádí, že bylo na žalobci, aby svá tvrzení doložil například fakturou za opravu mrazícího zařízení, resp. fakturou prokazující množství a druh masa. Ačkoli měl žalobce tuto možnost v průběhu celého řízení, nečinil tak, a tím neunesl důkazní břemeno. Pokud žalobce něco tvrdí, je povinen to doložit, přičemž správní orgán není povinen jej vyzývat k prokázání tvrzených skutečností. Stěžovatel poukazuje na rozsudek ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, z nějž plyne, že *„pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je na něm, aby svá tvrzení prokázal.“*

Stěžovatel uvádí, že je absurdní, aby sám zkoumal množství, kvalitu nebo druh masa, neboť v této otázce není odborně zdatný a musel by si přibrat znalce. Taková myšlenka je absurdní, neboť z důvodu časové prodlevy od spáchání přestupku po zahájení řízení uplynula taková doba, že by šetření požadované krajským soudem nebylo prakticky možné.

Stěžovatel dále namítá, že nezpochybňoval žalobcovo tvrzení, že se v mrazícím zařízení nachází krokodýlí maso, a připustil realnost nebezpečí, že došlo k havárii mrazícího zařízení; proto mohl bez dalšího posoudit, zda potenciální nebezpečí bylo možno odvrátit jinak.

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou uvedenou při jednání, zda se u masa nacházejícího se v mrazícím zařízení jedná o zájem chráněný zákonem. Krajský soud se nezabýval ani tvrzením stěžovatele, že mrazící zařízení má schopnost udržet si po delší dobu teplotu pod bodem mrazu.

Pokud jde o pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011 – 111, citovanou krajským soudem, má stěžovatel za to, že je vytržena z kontextu a nesprávně interpretována. Krajský soud nesprávně interpretoval také ustanovení § 3, § 50 a § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

pokračování

Navrhuje proto rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření vyslovil souhlas s rozsudkem krajského soudu a popřel důvodnost všech stěžovatelských námitek. Pokud jde o zásadu subsidiarity, tudíž že nebezpečí mohl žalobce odvrátit využitím taxislužby, mělo být takové tvrzení stěžovatele doloženo ve spisu, jinak se jedná o čistě subjektivní názor správního orgánu. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením stěžovatele, že krokodýlí maso nemůže představovat důvod pro krajní nouzi, když podléhá zkáze. Dle stěžovatele jde o komoditu, kterou zakoupil za účelem vaření pro hosty v jeho restauračním zařízení. Právě aby se nezkazilo, bylo použito chladicí (mrazicí) zařízení. Má proto za to, že se jedná o zájem chráněný zákonem, konkrétně zájem na ochraně majetku (čl. 11 odst. 1 Listiny). Taktéž žalobce nesouhlasí, že by měl své tvrzení o krajní nouzi dokládat jinými důkazními návrhy, než které již učinil a které správní orgán neprovedl. Žalobce má za to, že i kdyby doložil např. fakturu za opravu chladicího zařízení, nemělo by to bezprostřední vztah k jeho jednání; ale právě jím navrhovaný výslech svědků mohl prokázat, že tito svědci po svém příchodu do práce našli louži u chladicího zařízení, a zjistili, že nefunguje. Bylo by také prokázáno, že žalobci volali a konzultovali, jak maso zachránit. Bylo by tedy objasněno stěžovatelské jednání i důvod, proč vjel do pěší zóny mimo vyhrazený čas. Žalobce pouze závěrem upozorňuje, jak již ostatně uváděl v žalobě, že do pěší zóny vjel v době, kdy tam nebylo velké množství osob (dopoledne, nevlídné počasí). Poukazuje také na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně posuzování materiální stránky přestupku.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec s požadovaným vzděláním. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu byly zjištěny následující skutečnosti. Dne 3. 2. 2014 v 10:55 hod. prováděla hlídka městské policie kontrolní činnost na Horním náměstí v Olomouci zaměřenou na dodržování povinností v souvislosti s dopravním značením „Pěší zóna“. Strážkyně H. zahlédla vozidlo žalobce přijíždět z ulice Opletalova na Horní náměstí. Bylo zjištěno, že žalobce nedisponoval povolením k vjezdu do této zóny. S žalobcem bylo následně sepsáno oznámení o přestupku, neboť s ním nesouhlasil a v tomto oznámení uvedl „havárie chladicího zařízení.“ Stěžovatel také uvedl, že má na ulici Riegrova provozovnu Varna a že mu hlídka městské policie brání v podnikání. Dne 19. 3. 2014 byl ve věci spáchaného přestupku vydán příkaz, proti němuž podal žalobce dne 1. 4. 2014 odpor. Ústní jednání se konalo ve dnech 24. 4. a 23. 6. 2014. Žalobce při něm uvedl, že v jím provozované restauraci Varna v ulici Riegrova 6 se pokazilo mrazicí zařízení, v němž bylo uloženo cca 50 kg krokodýlího masa, které potřeboval dostat z ledniček, než se mrazicí zařízení spraví. Náhradní mrazicí zařízení mají, nicméně tam maso dát nemohli s ohledem na předpisy HACCAP. Žalobce navrhl výslech svědků, kteří mohli tuto situaci prokázat. V průběhu řízení byly vyslechnuty strážnice, z nichž str. H. si nepamatovala důvod vjetí žalobce do pěší zóny a str. K. si pamatovala pouze, že uváděl, že mu brání v podnikání. Dne 26. 6. 2014 bylo správním orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchaní přestupku. Správní orgán mj. zvažoval, zda mohlo dojít k naplnění podmínek krajní nouze, nicméně shledal, že nikoli, s ohledem na nesplnění podmínky

subsidiarity, tedy že nebylo možné nebezpečí odvrátit jinak. Správní orgán uvedl, že např. užitím taxislužby, která má vjezd do pěší zóny povolen, by bylo možné situaci vyřešit. Žalobcova situace pak byla považována za výraznou polehčující okolnost při ukládání sankce. Správní orgán neprovedl výsledky navržených svědků, neboť takový důkaz nepovažoval za potřebný ke zjištění stavu věci. O podaném odvolání rozhodl stěžovatel tak, že zcela potvrdil závěry prvostupňového orgánu, odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Stěžovatel v kasační stížnosti předeslal, že jeho úkolem bylo prokázat, zda se stal přestupek, z kterého byl žalobce obviněn, což se mu podařilo. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje tvrzení stěžovatele, že předmětem dokazování bylo zjistit, zda se žalobce dopustil jednání vymezeného v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a to v takovém rozsahu, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S čím však již nelze souhlasit, je argument stěžovatele, že nebylo jeho úkolem prokazovat tvrzení stěžovatele, který nepopírá, že vjel do pěší zóny, ale učinil tak proto, že byl v krajní nouzi. Stěžovatel se mylně domnívá, že nemusel provést důkazy výsledkem svědků navržených stěžovatelem, neboť se nevztahovaly k věci samé.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích] (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 As 1/2008 - 172, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Krajní nouze je stav nebezpečí pro dva zákonem chráněné zájmy, kdy je možné chránit jeden z těchto zájmů jen tím, že se poruší nebo ohrozí zájem druhý. Střetnutí zájmů spočívá v tom, že jednomu zájmu hrozí porucha, která může být odvrácena pouze poruchou druhého zájmu. Podmínky krajní nouze jsou vázány přísnými omezeními. Smyslem krajní nouze je ochrana významnějšího zájmu obětováním zájmu méně významného. Při kolizi rovnocenných zájmů je třeba zdržet se jednání odvracejícího nebezpečí.

V této souvislosti lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS, v němž tento soud mimo jiné konstatoval, že „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů*“ a že „*pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu*“. Názor, že odpovědnost za správní delikty a delikty trestní je vystavěna na stejných principech, byl potvrzen i rozšířeným senátem zdejšího soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS. Z judikatury trestních soudů (např. rozsudky Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25. 9. 1989, sp. zn. 7 Tz 17/89, a ze dne 16. 8. 1971, sp. zn. 3 Tz 54/71, publikované pod č. 17/1991 a pod č. 26/1972 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČSR) dále vyplývá, že k činu v krajní nouzi je oprávněn zásadně každý, tedy i ten, jehož zájmy v konkrétním případě ohroženy nejsou (pomoc v krajní nouzi).

pokračování

K vyloučení protiprávnosti jednání jinak vykazujícího znaky přestupku musí být v souladu s § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích splněny tři základní podmínky, kterými jsou (1) existence nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, (2) skutečnost, že tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil (podmínka proporcionality), (3) a že toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak (podmínka subsidiarity).

U krajní nouze tak lze rozlišit podmínky, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, a podmínky jednání ve stavu krajní nouze. Podmínkami, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, jsou reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Podmínkami jednání ve stavu krajní nouze jsou dodržení principu subsidiarity a proporcionality (viz již krajským soudem citovaný rozsudek ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011 – 111, který považuje zdejší soud za zcela případný).

Z právě uvedeného je jasné, že v přestupkovém řízení je nutné zkoumat také to, jestli je jednání protiprávní, tudíž zda neexistuje skutečnost, která protiprávnost jednání, které by jinak skutkovou podstatu toho kterého přestupku naplňovalo, vylučuje. Stěžovatel se tak mylí, že nebylo jeho povinností provádět dokazování také v tomto směru.

Stěžovatel má za to, že bylo na žalobci doložit svá tvrzení ohledně stavu krajní nouze například fakturou za opravu chladicího zařízení, což neučinil, ačkoli mohl v průběhu celého řízení. Tento postup stěžovatele však nelze akceptovat. Prvostupňový orgán neprovedl stěžovatelem navrhané důkazy výsledky svědků, kteří mohli prokázat skutečnosti, zda k poruše chladicího zařízení v dané době došlo a v jakém stavu se nacházelo maso v něm uložené, neboť to nepovažoval za podstatné pro věc, a měl za to, že nebezpečí bylo lze odvrátit jinak, například využitím vozidel taxislužby. Až v řízení o kasační stížnosti pak přichází stěžovatel s tvrzením, že měl žalobce prokázat tvrzený stav krajní nouze jinak. Poukazuje-li stěžovatel na rozsudek krajského soudu, jenž uvedl, že správní orgány měly provést žalobcem navržené důkazy nebo jinak objektivizovat skutkový stav, např. fakturou za maso, resp. fakturou za opravu chladicího zařízení, apod., vychází i krajský soud z toho, že správní orgány rezignovaly na provedení dokazování ohledně možné krajní nouze. Dle § 51 odst. 1 správního řádu lze *[k] provedení důkazů (...) užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.* Správní orgán nemůže vyloučit důkaz výsledkem svědka jako irelevantní a poté (až v kasačním řízení) stavět svoji obranu na tom, že měl žalobce navrhnout důkazy k prokázání jím tvrzené skutečnosti, což neučinil. Nejedná se ani o situaci popsanou v rozsudku, na který odkazoval stěžovatel (č. j. 3 As 9/2013 - 35), protože v nyní projednávané věci žalobce nezpochybňoval žádný z provedených důkazů (nerozporoval, že vjel do pěší zóny bez povolení), a tudíž na něj nepřešlo důkazní břemeno ohledně prokázání této skutečnosti. Žalobce tvrdil, že se nacházel v krajní nouzi, neboť došlo k havárii chladicího zařízení v jeho provozovně a hrozila škoda zkažení 50 kg krokodýlího masa v ceně několika desítek tisíc Kč, k čemuž navrhl provést důkaz výsledky svědků; svou povinnost tvrzení i důkazní splnil. Zda byly důkazy dostatečné k prokázání tvrzené krajní nouze, nelze zjistit, poněvadž nebyly provedeny.

Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že za takové situace, nebylo-li prokázáno, zda zde byly skutečnosti pro stav krajní nouze (reálnost a bezprostřednost nebezpečí), nemohl správní orgán vůbec učinit úvahu o tom, zda žalobce vybočil z mezí krajní nouze, tj. zda v žalobcem tvrzené konkrétní situaci mohl jím tvrzenou hrozící škodu odvrátit jinak, pokud neměl spolehlivě zjištěno, jestli skutečně reálné a bezprostřední nebezpečí žalobci hrozilo, jakého bylo rozsahu ani jaké byly žalobcovy možnosti v dané chvíli. Nemohl tedy posoudit, zda se žalobce skutečně nacházel ve stavu krajní nouze.

Dle Nejvyššího správního soudu neobstojí ani ničím nepodložené tvrzení správních orgánů, že nebyla naplněna podmínka subsidiarity, tedy že hrozící nebezpečí bylo možné odvrátit jinak. Pouhá domněnka, že bylo lze využít vozidla taxislužby, není na místě. Jak uváděl již žalobce v odvolání i v podané žalobě, jednalo se o cca 50 kg masa, které se rozmrazovalo, a nelze určit, zda by vozidlo taxislužby, určené převážně k přepravě osob, takovou věc, která je s to značně znečistit jeho interiér, vůbec převezlo (dle žalobce bylo maso tekoucí a potenciálně zapáchající), ani zda se jedná o skutečnost, kterou by člověk na žalobcově místě v takové situaci vůbec zvažoval. Jak sám uváděl, musel pak zkoušet u různých dalších restauračních zařízení, jestli mají volné prostory k uskladnění masa. Bez provedení důkazů ohledně faktické situace, tedy bez náležitého zjištění skutkového stavu, který mohl být zjištěn např. i provedením výslechu navrhovaných svědků, kteří chladicí zařízení i maso viděli, nemohly dle Nejvyššího správního soudu správní orgány dovodit, že nebyla naplněna zásada subsidiarity, a tudíž bez náležitého zjištění protiprávnosti žalobcova jednání jej nemohly odsoudit za přestupek.

Stejně jako krajský soud pak Nejvyšší správní soud spatřuje rozpor v rozhodnutích správních orgánů, když na jedné straně nebyla učiněna žádná skutková zjištění ohledně tvrzení žalobce stran havárie chladicího zařízení, a tedy tato skutečnost nebyla relevantní pro posouzení protiprávnosti jeho jednání; na straně druhé ji správní orgány vzaly v potaz při ukládání sankce, jako polehčující okolnosti, tzn. vycházely z ní z jako ze zjištěné.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že krajský soud v rozhodnutí nezohlednil jeho námitky, zdejší soud upozorňuje na svou konstantní judikaturu týkající se otázky povinnosti krajského soudu vypořádat se s námitkami uplatněnými žalovaným v jeho vyjádření k žalobě (ať již v písemném znění, nebo při jednání). Například v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, zdejší soud konstatoval, že „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nelypová-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“ Správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací; správní orgán musí naopak svou argumentaci, jejíž správnost má krajský soud posoudit, vtělit do správního rozhodnutí. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nemůže obstát. Na druhou stranu nelze bez dalšího tvrdit, že krokodýlí maso nemůže představovat zájem chráněný zákonem, když se jednalo o maso určené k přípravě a ke konzumaci v restauračním zařízení, tudíž o produkt určený ke tvorbě zisku při žalobcově podnikání, navíc se jedná o maso ve vyšší cenové kategorii, jehož zkažením mohla stěžovateli vzniknout škoda v rozsahu několika desítek tisíc Kč, i s ohledem na možný ušlý zisk. Neobstála by ani námitka ohledně několikahodinové schopnosti mrazicího zařízení udržet nízkou teplotu, když z vyjádření žalobce uplatněného v odvolání plyne, že již v době, kdy vadu zjistili zaměstnanci restaurace, byla nalezena louže u tohoto zařízení, a bylo zřejmé, že k jeho poruše došlo již několik hodin před tímto zjištěním. Navíc žalobce se měl o tomto stavu dozvědět na pracovní schůzce v Kroměříži, ze které se urychleně vydal do provozovny Olomouci, a tudíž ani jeho příjezd nebyl možný okamžitě.

Namítal-li pak stěžovatel v kasační stížnosti porušení některých ustanovení správního řádu toliko jejich výčtem, nejedná se o řádně uplatněnou kasační námitku (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Pouze obecně zdejší soud uvádí, že porušení uvedených ustanovení neshledal.

Nejvyšší správní soud s ohledem na vše uvedené kasační stížnost jako nedůvodnou podle ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem JUDr. Michalem Filoušem, advokátem, se sídlem Olomouc, Ostravská 16. Důvodně vynaložené náklady sestávají z odměny za zastupování a z hotových výdajů zástupce žalobce.

Žalobci se přiznává odměna a hotové výdaje jeho zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Soud žalobci přiznal částku 3100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou praxí žalobci nepřiznal odměnu za úkon spočívající v převzetí a přípravě věci v kasačním řízení před Nejvyšším správním soudem, neboť tento úkon zástupce žalobce provedl již v rámci řízení před krajským soudem, kde mu za něj také byla přiznána odměna. K jednomu úkonu právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce žalobce ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se do nákladů právního zastoupení započítává částka 714 Kč, která odpovídá příslušné sazbě daně. Žalobce tak má nárok na náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 4114 Kč, které uhradí stěžovatel k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu